

dette Forhold, det er der adskillige Tegn paa. Jeg skal ikke nævne disse Tegn for ikke at fremkalde en vidtløftig Debat om dette Spørgsmaal.

Naar jeg har fremdraget denne Sag, er det ikke sket af Uvillie overfor Befalingsmændene i Hæren og langt mindre overfor Hæren i det hele, tværtimod har jeg omtalt den ud fra det oprigtige Ønske, at der maatte komme til at bestaa det bedst mulige Forhold mellem Befolkningen og Hæren, og ud fra den Frygt, at den lange Indkaldelse af Sikringsstyrken skulde medvirke til, at Forholdene blev daarligere, end de har været. Det mener jeg vil være en Ulykke, og jeg har kun omtalt denne Sag for at paakalde alle gode Kræfters Medvirken til at afværge noget saadant, og det har ogsaa været min Hensigt at opfordre den højtærede Forsvarsminister til at yde sin Medvirken dertil, men jeg er rigtignok bange for, at han, naar han ikke har andet at henvise til end Reglement og Straffelov, ikke ret forstaar sin Opgave eller ikke ret magter den.

Stauning: Under Hensyn til Ønskeligheden af meget snart at blive færdig med Behandlingen af denne Sag skal jeg kun sige et Par Ord angaaende det af et Antal Medlemmer stillede Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 31 vedrørende Tilskud til Københavns Skolevæsen i Anledning af Dyrtidslovgivningen. Den højtærede Minister for Undervisningsvæsenet udtalte, at det muligvis var et uretfærdigt Forhold, man her havde paapeget, men det var lovordnet og kunde saaledes ikke ændres ved Finansloven. Det maa bero paa en Misforstaaelse, naar den højtærede Minister mener, at der her foreligger et lovordnet Forhold, som man tilsigter at ændre ved Finansloven. Hvad man tilsigter, er at stille Københavns Lærerstand lige med Lærerstanden udenfor København med Hensyn til Tildeling af Dyrtidstillæg. I den Lov om Dyrtidstillæg, som for kort Tid siden blev vedtaget af Rigsdagen, og som har givet Anledning til denne Sags Fremkomst, hedder det: „Der tilstaas efter nedenstaaende Regler et Dyrtidstillæg til de i Henhold til en Lønningslov af Staten lønnede Tjenestemænd og med disse ligestillede“, og jeg skal mene, at Københavns Kommunes Lærere maa anses for at være ligestillede med Lærerne udenfor København, som omhandles i den paagældende Lov, og hvis Forhold blev ordnet paa den Maade,

at Staten betaler, hvad Dyrtidstillæget for Lærerne udenfor København koster. Naar man overhovedet vil ind herpaa, havde den eneste naturlige Fremgangsmaade været den, at Staten betalte for alle Lærere, og det kunde den selvfølgelig gøre uden at rokke en Tøddel ved den Lovordning, som bestaar med Hensyn til Tilskuddet til Københavns Skolevæsen, det har absolut ikke noget dermed at gøre. Jeg kan derfor ikke i mindste Maade anerkende Rigtigheden af den Begrundelse, som den højtærede Minister fremsatte for den Stilling, han har indtaget ved Fremsættelsen af Ændringsforslag Nr. 31.

Ministeren siger, at Staten kan ikke bestemme, hvad der skal betales i København, og det er formelt rigtigt, men saa kunde man være gaaet den Vej, at man sagde: Vi betaler udenfor København 255 Kr. pr. Lærer, og vi betaler endvidere til København, hvad Københavns Kommunalbestyrelse beslutter Lærerne skal have, dog ikke ud over 255 Kr. Saa havde man været fuldkommen gaderet i alle Henseender, og de Vanskeligheder, den højtærede Undervisningsminister fremhævede som Grund til, at man ikke har imødekommet København, vilde ikke have foreligget, det er saadanne, der opstilles som en i høj Grad daarlig Begrundelse af Indtagelsen af et uretfærdigt Standpunkt overfor Københavns Kommune. At der er Partier her i Salen, som ønsker at indtage dette Standpunkt, har vi været vidende om tidligere, men jeg skal ikke nægte, at jeg er overrasket over, at det har været muligt i saa vid Udstrækning, som Tilfældet har været, at faa Tilslutning til Fortsættelsen af denne Uretfærdighed.

Jeg kan naturligvis være meget tilfreds med, at den højtærede Minister erklærer sig villig til at medvirke til en Omordning af det hele Forhold for Københavns Vedkommende, og jeg skal sørge for, at Københavns Kommunalbestyrelse bliver gjort bekendt dermed, saa at den, hvis den maatte finde Anledning dertil, kunde forsøge at optage Forhandlinger derom, men det løser, saa vidt jeg forstaar, ikke det foreliggende Spørgsmaal. Der var i den højtærede Ministers Udtalelser intet som helst, der gav Tilsagn om en bedre Ordning end den, som er foreslaaet paa Tillægsbevillingsloven, og jeg maa derfor fremdeles anbefale Vedtagelsen af det til Ændringsforslag Nr. 31 stillede Underændringsforslag.